

Sygn. akt III UK 244/15

POSTANOWIENIE

Dnia 29 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Krzysztof Staryk

w sprawie z odwołania Zakładu [...] W. G. w S.
od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych Oddziału w S.
z udziałem zainteresowanego A. D.
o ustalenie obowiązku ubezpieczenia społecznego,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń Społecznych i Spraw
Publicznych w dniu 29 czerwca 2016 r.,
na skutek skargi kasacyjnej odwołującego się od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 19 maja 2015 r., sygn. akt III AUa [...],

odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 19 maja 2015 r., sygn. akt III AUa [...], Sąd Apelacyjny w [...] – w sprawie z odwołania Zakładu [...] W. G. w S. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w S., przy udziale zainteresowanego A. D., o ustalenie obowiązku ubezpieczenia społecznego – zmienił zaskarżony apelacją organu rentowego wyrok Sądu Okręgowego – Sądu Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w S. z dnia 13 czerwca 2014 r., sygn. akt VI U [...], i oddalił odwołanie płatnika składek od decyzji organu rentowego z dnia 25 października 2013 r., nr [...], którą Zakład Ubezpieczeń Społecznych Oddział w S. stwierdził, że A. D. jako osoba wykonująca pracę na podstawie umowy zlecenia u płatnika składek podlega obowiązkowo ubezpieczeniom emerytalnemu i rentowym, wypadkowemu

w okresach: od 20 stycznia 2011 r. do 30 stycznia 2011 r., od 5 lutego 2011 r. do 25 lutego 2011 r. i od 7 marca 2011 r. do 29 marca 2011 r.

Powyższy wyrok Sądu Apelacyjnego skargą kasacyjną zaskarżył płatnik składek W. G. - Zakład [...] w S.. W uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania wskazano na przyczynę przyjęcia skargi określoną w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. W ocenie skarżącego skarga jest oczywiście uzasadniona, ponieważ „zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza przepisy postępowania, z uwagi na naruszenie prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie przepisów art. 627 k.c. i art. 750 k.c. (błąd w subsumpcji) poprzez zakwalifikowanie umów zawartych przez W. G. z A. D., objętych w tej sprawie kontrolą, jako umów o świadczenie usług a nie umów o dzieło tj. niewłaściwe zastosowanie przepisu art. 750 k.c. i niewłaściwe niezastosowanie przepisu art. 627 k.c.”. Skarżący powołał się na wyrok Sądu Najwyższego z dnia 3 listopada 2000 r., IV CKN 152/00, w którym naprawa uszkodzonych powłok została zakwalifikowana na podstawie art. 627 k.c. jako umowa o dzieło. Skarżący domagał się zastosowania w niniejszej sprawie tych samych reguł wnioskowania, co w powołanym wyroku, a w konsekwencji zastosowania przepisu art. 627 k.c. i nie stosowania przepisu art. 750 k.c. Wskazano, że „przedmiotowe umowy również dotyczą zabezpieczenia powierzchni przed korozją, które zostało oddzielnie wymienione w zamówieniu, a celem umowy było uzyskanie rezultatu o cechach materialnych”.

W odpowiedzi na skargę kasacyjną organ rentowy wniósł o oddalenie skargi kasacyjnej oraz o zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga kasacyjna odwołującego się płatnika składek nie kwalifikuje się do przyjęcia jej do merytorycznego rozpoznania. Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie

sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. W związku z tym wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powinien wskazywać, że zachodzi przynajmniej jedna z okoliczności wymienionych w powołanym przepisie, a jego uzasadnienie zawierać argumenty świadczące o tym, że rzeczywiście, biorąc pod uwagę sformułowane w ustawie kryteria, istnieje potrzeba rozpoznania skargi przez Sąd Najwyższy.

Wniesiona w sprawie skarga kasacyjna zawiera wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania uzasadniony w ten sposób, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.). Nie można jednak uznać, że skarżący wykazał istnienie przesłanki przyjęcia skargi do rozpoznania określonej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Wykazanie podnoszonej w skardze oczywistej zasadności skargi kasacyjnej (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.) – jako przyczyny przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania – wymagałoby przedstawienia tego, w czym wyraża się „oczywista zasadność” skargi oraz argumentacji wykazującej, że rzeczywiście skarga jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06 LEX nr 198531, z dnia 10 sierpnia 2006 r., V CSK 204/06, LEX nr 421035, z dnia 9 stycznia 2008 r., III PK 70/07, LEX nr 448289, z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 283/07, LEX nr 448205, z dnia 3 kwietnia 2008 r., II PK 352/07, LEX nr 465859 i z dnia 5 września 2008 r., I CZ 64/08). Podczas gdy dla uwzględnienia skargi wystarczy, że jej podstawa jest usprawiedliwiona, to dla przyjęcia skargi do rozpoznania – z uwagi na jej oczywistą zasadność w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. – niezbędne jest wykazanie kwalifikowanej postaci naruszenia przepisów prawa materialnego lub procesowego, polegającej na jego oczywistości widocznej *prima facie*, przy wykorzystaniu podstawowej wiedzy prawniczej, bez potrzeby wchodzenia w szczegóły, czy dokonywania pogłębionej analizy tekstu wchodzących w grę przepisów i doszukiwania się ich znaczenia (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 16 września 2003 r., IV CZ 100/03, LEX nr 82274; z dnia 22 stycznia 2008 r., I UK 218/07, LEX nr 375616; z dnia 26 lutego 2008 r., II UK 317/ 07, LEX nr 453107; z dnia 9 maja 2008 r., II PK 11/08, LEX nr 490364; z dnia 21 maja 2008 r., I UK 11/08, LEX nr 491538 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 38/08, LEX nr 494134). W judykaturze podkreśla się, że przesłanką

przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia. Sam zarzut naruszenia (nawet oczywistego) określonego przepisu (przepisów) nie prowadzi wprost do oceny, że skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 7 stycznia 2003 r., I PK 227/02, OSNP 2004 nr 13, poz. 230; z dnia 11 stycznia 2008 r., I UK 285/07, LEX nr 442743; z dnia 11 kwietnia 2008 r., I UK 46/08, LEX nr 469185 i z dnia 9 czerwca 2008 r., II UK 37/08, LEX nr 494133 oraz postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 3 października 2013 r., III SK 11/13 – Lex nr 1380967).

Odnosząc powyżej przedstawione założenia interpretacyjne na grunt niniejszej sprawy należy stwierdzić, że uzasadnienie wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie spełnia powyżej przedstawionych wymogów; nie wykazuje, aby w sprawie występował stan „oczywistej zasadności” skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

Autorka skargi oczywistą zasadność skargi wiąże z twierdzeniem, że „zaskarżone orzeczenie w sposób oczywisty narusza przepisy postępowania, z uwagi na naruszenie prawa materialnego poprzez niewłaściwe zastosowanie przepisów art. 627 k.c. i art. 750 k.c....”. Przede wszystkim brakuje w tak ujętym uzasadnieniu wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania powiązania przedstawionych kwestii z konkretnie wskazanymi przepisami prawa procesowego. Zamiast tego autorka skargi w niezrozumiały sposób twierdzenie o „oczywistym” naruszeniu przepisów prawa procesowego wiąże z zarzutem niewłaściwego zastosowania przepisów prawa materialnego tj. art. 627 k.c. i art. 750 k.c. Nie ma w uzasadnieniu wniosku ustosunkowania się do przesłanek (podstaw) zaskarżonego rozstrzygnięcia, które zostały przedstawione w uzasadnieniu zaskarżonego rozpatrywaną skargą wyroku Sądu drugiej instancji.

O oczywistej zasadności skargi nie przekonuje także odwołanie się przez autorkę skargi do poglądu wyrażonego przez Sąd Najwyższy w powołanym w uzasadnieniu wniosku wyroku z dnia 3 listopada 2000 r., IV CKN 152/00, (OSNC 2001/4/63) i domaganie się „zastosowania w niniejszej sprawie tych samych reguł wnioskowania”, co w powołanym wyroku. Przede wszystkim uzasadnienie wniosku

nie uwzględnia w ogóle tego, że powołany wyrok Sądu Najwyższego zapadł w innych okolicznościach faktycznych niż wyrok Sądu drugiej instancji zaskarżony rozpatrywaną skargą kasacyjną. Brakuje też wykazania w formie odpowiedniego wyводу – rozbieżności w wykładni wskazanych przepisów art. 627 k.c. oraz art. 750 k.c. z uwzględnieniem odmienności stanów faktycznych stanowiących punkt odniesienia do ich zastosowania – wykazującego walor oczywistej zasadności skargi kasacyjnej w rozumieniu przepisu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. Wykonywanie szeregu powtarzających się czynności, bez względu na to, jaki rezultat czynności te przyniosą, jest cechą charakterystyczną zarówno dla umów zlecenia, jak dla umów o świadczenie usług.

Stwierdzając, że nie zachodzą przyczyny przyjęcia skargi, określone w art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy postanowił zgodnie z art. 398⁹ § 2 k.p.c.